

Скарбничка

ЗАБУТІ ПАКУНКИ	2
ПРИГОДИ ШУКАЧІВ	4
ЧОМУ БІЛІ ВЕДМЕДІ...	5
ПРОСТА ДОБРОТА	8
ВЕСЕЛИЙ ENGLISH	9
ЧАРІВНЕ ЯБЛУКО	10

РІЗДВЯНИЙ ГІСТЬ

У невеликому селищі в горах жив чоботар. Жив він праведно, мав міцну віру. І ось перед одним з великих свят чоботар занедужав. Засмутився він, що не зможе піти до церкви. Як раптом, напередодні самого свята, приснилося йому, немовби чийсь голос, зовсім тихий, говорить йому: «Оскільки ти не зможеш прийти до Мене, то Я прийду до тебе цього дня».

Прокинувся чоботар і зрадів: «Невже Сам Господь мене відвідає?» Цілий ранок чоловік наводив лад у себе вдома, готував святкові частування. Він наклав на стіл і вирішив, що не їстиме й не запалюватиме вогонь, доки не прийде його Гість. Раптом чоботар почув кроки. Але це був не Христос, а маленький хлопчик – син сліпого, котрий жив на сусідній вулиці. Шкутильгаючи, малюк ішов босоніж по снігу й заливався сльозами.

– Чому ти плачеш? – запитав чоботар.

– У мене дуже болять ноги й важко ходити.

– А куди ти йдеш?

– За дровами, у нас закінчилися.

– А де ж твої черевики?

– Вони зовсім порвані, а на нові грошей немає...

– Синку, зайди-но до мене. Постав сюди ногу. Чудово. Сьогодні я чекаю на Гостя, а завтра із задоволенням виготовлю для тебе пару чобіт. Грошей приносити не треба.

Очі дитини засяяли, і хлопчик побіг, забувши про біль. День добігав кінця, а Гість досі не прийшов. Ні, ось знову хтось іде. Ох, це вдова із сусіднього будинку, яка приносила на ремонт свої чоботи. Чоловік згадав, що взуття готове, і запитав, чому вона не забирає його.

– Мені нічим заплатити тобі. У мене шестеро дітей, яких потрібно годувати.

– Візьми, – сказав старий, простягаючи жінці чоботи. – Твої діти мають значно більшу потребу, ніж я.

Ось уже й сонце сіло за обрій, а Господь так і не приходив. «Він уже не прийде. Так, напевно, це був просто сон». І раптом пролунав стук у двері...

Але й це був не Христос!

Просто подорожній, котрий просив місце для нічлігу.

– Будь ласка, заходь і почувайся як удома.

Подорожній увійшов і втомлено сів біля холодної печі. Він увесь тремтів. Чоботар знітився:

– Я б залюбки запалив вогонь, але чекаю на ще одного Гостя.

– Гостя? Але хто може прийти так пізно й у такий мороз?

Старий ще раз підійшов до вікна. «Тепер Він, звісно, уже не прийде, – із сумом подумав чоловік, – але як я можу відмовити в теплі бідній людині?» І він запалив вогонь і нагодував подорожнього, поділившись із ним тим, що приготував для Гостя.

Потім вони лягли спати.

Чоботар засмучено прошепотів: «Чому Ти не прийшов, Господи? Я чекав на Тебе цілий день...»

І раптом у кімнаті засяяло тепле світло, і дивовижний голос промовив: «Але Я тричі сьогодні приходив до тебе, і як по-царськи ти Мене прийняв!»

Сяють зорі над хатою в небі,
Час молитись і в ліжечка – спати.
Вчить життя нас у кожній потребі
Очі вгору свої піднімати.

Але краще за це, щоб і мрії,
І всі радощі Богу несли ми.
Щоб поклали на Нього надії
Всі дорослі із дітьми малими.

Ольга Бокова

СКІЛЬКИ ВАЖИТЬ СНІЖИНКА?

11

У ПОШУКАХ ЦАРЯ

3

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

5

Артур Максвелл

ЗАБУТІ ПАКУНКИ

Добігали кінця різдвяні приготування. Усі були дуже зайняті, намагаючись завершити всю роботу так, щоб різдвяний вечір став найщасливішим днем у році. Дітей вишикували в ряд і розподілили між ними обов'язки. Коли кожен займався дорученою йому справою одночасно, залишалася надія, що все буде завершено вчасно.

Завданням Генрі було розвезти пакунки з подарунками, які мама збиралася передати комусь із сусідів. – Синку, нічого не забудь, – сказала вона йому. – Для деяких ці подарунки допоможуть перетворити сумне Різдво на радісне, тому намагайся нічого не забути.

– Звичайно, не забуду, – відповів Генрі. – Я розвезу їх просто зараз.

І хлопчик поїхав на своєму велосипеді, навантаженому пакунками. Незабаром він повернувся і знову поїхав з іншими пакунками. Усе було за планом, доки Генрі не зустрів своїх шкільних друзів. Вони весело проводили час і запросили Генрі приєднатися до них.

Оскільки вдома залишалося лише два пакунки, які потрібно було відвезти, хлопчик вирішив, що нічого не трапиться, якщо він залишиться з друзями. Він сказав собі, що запросто зможе доставити ті два пакунки пізніше ввечері. І взагалі, чому б йому трохи не розважитися? Адже був час різдвяних канікул. «Не можу ж я постійно працювати», – пробурмотів Генрі. Отже, він

залишився з друзями, забувши і про пакунки, і про час.

Коли хлопчик повернувся додому, було вже настільки пізно, що він навіть не згадав про пакунки, бо був стурбований лише тим, як би прослизнути до хати непоміченим. Совість підказувала, що варто було б повернутися раніше й допомогти іншим з роботою.

Тільки о 23:00 мама виявила під кухонним столом два пакунки.

– Ох, цей неслухняний хлопчисько! – вигукнула вона. – Отже, він таки забув! Я зараз розбуджу його, нехай він відвезе ці пакунки.

– Краще не зараз, – заперечив тато. – Сильно підморозило, і дороги дуже слизькі.

– Але подарунки слід доставити саме сьогодні, – сказала переконливо мама.

– У такому разі нам краще зробити це самим, – запропонував батько. – Якщо вони справді мають бути доставлені сьогодні.

– Гаразд, тоді зробимо це самі.

І хоч вони почувалися дуже втомленими після всіх приготувань, але вирушили в дорогу.

– Якщо ти підеш за однією адресою, а я – за іншою, – сказав батько, – то ми заощадимо час. Тільки будь дуже обережна, дороги вкриті льодом.

Подружжя розійшлося врзнібач. Батько невдовзі повернувся додому, але мамі ще не було. «Де ж вона може бути так пізно? Може, з кимось розмовляє?»

Минуло пів години. Батько почав непокоїтися. Було вже близько півночі. Він вирішив піти на пошуки. Чоловік уже збирався відчинити двері, як раптом хтось постукав. Це була мама, бліда й стривожена. «Я прослизнула на льоду, – сказала вона, – і, здається, зламала зап'ястя. Швидше викликай лікаря!»

Яке нещастя! Ще й напередодні Різдва...

Уранці, після того як прокинулися діти, у всьому будинку запанувала зневіра й туга. Зникла вся радість різдвяного свята, бо бідолашна мама лежала в ліжку і їй було дуже боляче. Хто ж міг бути щасливим у такий момент? Генрі непокоївся більше за інших. Його мучили докори сумління. Якби тільки він не забув про ті пакунки! Якби він спочатку виконав свої обов'язки, а потім уже розважався! Якби він послухався маму! Усе було б зовсім інакше. Найстрашнішим покаранням для нього було бачити, як страждає мама.

Звичайно, Генрі попросив у неї пробачення й пообіцяв, що більше ніколи нічого не забуде, але все одно не можна було змінити того, що сталося. Різдво було зіпсоване. Здавалося, усі приготування були марними. Усі відчували себе нещасними. І все тому, що маленький хлопчик забув про свою обіцянку!

Однак безперечним було одне: Генрі ніколи не забуде цього Різдва, цієї страшної ціни своєї забудькуватості.

ЗНАЙДИ НА ПОЛИЦЯХ МАГАЗИНУ ВСІ ВКАЗАНІ ТОВАРИ.

ЗНАЙДИ 5 ВІДМІННОСТЕЙ.

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

ПРИКЛАД ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

Дмитро приміряв куртку, яку носив минулої зими. Рукави були короткі, та й куртка виявилася вже малою. Не дивно, він сильно підріс за останні кілька місяців і майже зрівнявся зростом з татом. За сніданком тато сказав йому, що ввечері, коли він повернеться з роботи, вони всією сім'єю підуть купувати нову куртку.

Уже стемніло, коли Дмитро з батьками вирушив до торгового центру. День був холодним і вітряним, але в машині було тепло. На одному з перехрестів

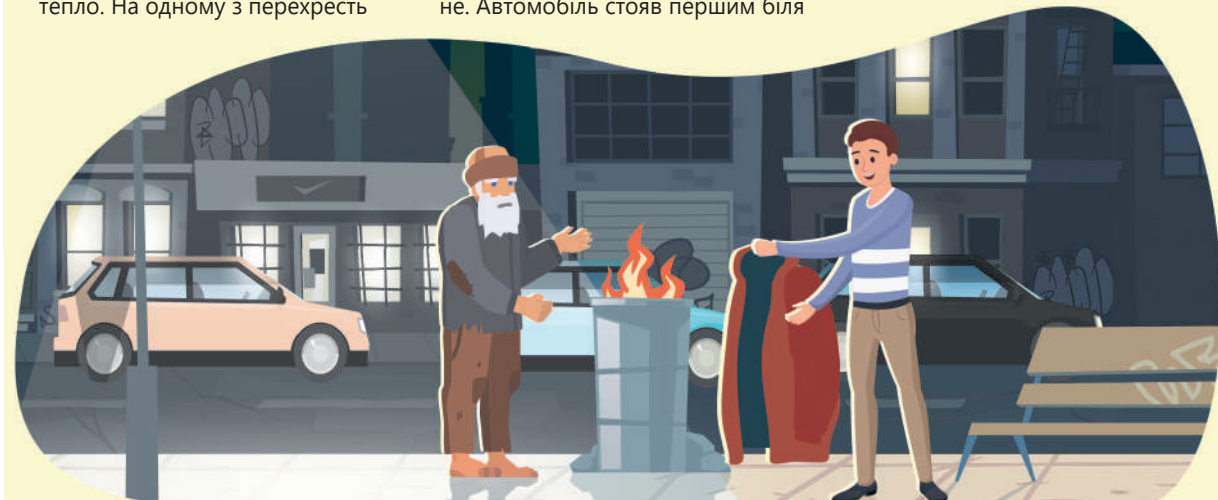
вони зупинилися, чекаючи зеленого світла. Хлопчик подивився у віконце й побачив біля краю тротуару шуплого дідуся. Незважаючи на холод, на ньому був лише піджак, і він мерзлякувато кутався в шарф.

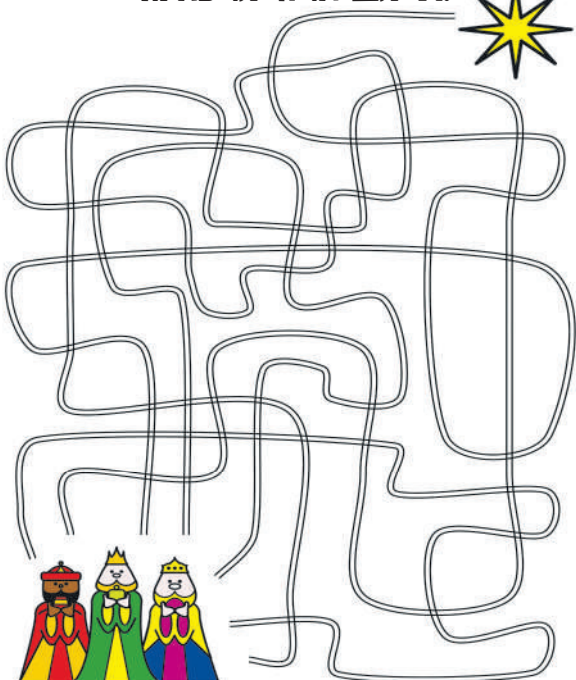
«Тату, світлофор скоро змінить світло? Я миттю», – не чекаючи відповіді, Дмитро вибіг з машини.

Хлопчик підбіг до старого, на ходу стягуючи куртку, віддав їй хутко повернувся назад. Червоне світло встигло змінитися на зелене. Автомобіль стояв першим біля

стоп-лінії, і через цю сцену цілий ряд не міг рушити з місця. Машини, що стояли позаду, сигналізували, а один з водіїв, висунувшись у вікно, вигукнув кілька неприємних фраз на адресу Дмитра. Проте дідусь крикнув йому у відповідь: «Замість того щоб лаятися, ви б краще чинили так, як цей хлопчик. Хто з вас готовий віддати мені свою куртку, щоб я не мерз?»

Жаклін Телло Айяла

ДОПОМОЖИ МУДРЕЦЯМ ОБРАТИ
ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

Знову перед нами сива давнина,
Знову перед нами дивна новина.
Начебто сьогодні зірка знов зійшла
В темряві холодній променем тепла.
В пам'яті спливають ангелів слова,
І різдвяна пісня знову, як нова.
І гірська печера у тумані літ
Відчиняє двері нам у новий світ.
Разом з пастухами радісно підем
І до ніг Ісуса серце покладемо.
Разом з мудрецами принесем дари,
Поки милість Божа є для нас згори.
Хай горить незгасно зірка різдвяна,
Хай на вічну радість буде всім вона!

Звіздар біг сходами:

— Мій друже, ти мав рацію, це відбулося! Давнє пророцтво про те, що в момент народження Великого Царя на небі засяє нова зірка, здійснилося! Треба вирушати в дорогу, на нас чекає довгий шлях.

Ось уже кілька місяців незвичайні мандрівники, волхви, ідуть тільки ночами. Вони звикли орієнтуватися по зорях, а тут немовби сама зірка їх веде!

Шлях пролягав через Єрусалим — стародавнє гарне місто. Мудреці вирішили, що в ньому треба зупинитися відпочити. Тут точно мають знати це пророцтво.

Волхви ходили містом і запитували: «Де народився Цар Юдейський? Ми бачили зірку, яка сповістила Його народження». Але люди тільки низували плечима.

Про дивну поведінку гостей зі Сходу донесли цареві Іроду. Він негайно зібрав книжників, котрі найкраще знали пророцтва.

— Про яке пророцтво говорять волхви? — суворо запитав у них цар.

— Пророцтво про Прихід Месії, Визволителя. Він має народитися у Вифлеємі, — відповіли книжники.

Тоді Ірод таємно покликав волхвів, щоб дізнатися в них усе про зірку та їхню подорож.

— Ідіть до Вифлеєму, усе ретельно дізнайтеся. А потім сповістіть мене, щоб я міг піти поклонитися Месії, — дав вказівку волхвам Ірод.

Гнів і страх зародилися в серці царя, але зовні він був люб'язний і спокійний. Від-

правивши волхвів, він задумав підступний план.

Цієї ж ночі зірка повела волхвів далі. Незабаром вони підійшли до скромної оселі, над якою зупинилася зірка, і дуже зраділи! Нарешті на місці!

Волхви увійшли до будинку, розповіли про свою тривалу подорож. Вони дізналися, що немовля зветься Ісус, і подарували Йому дорожні подарунки, привезені зі Сходу, — золото, ладан і смирну.

Уночі волхвам приснилося дещо дивне. Ангел звелів їм не повер-

татися до царя. Вони розуміли, що це незвичайний сон. Отож, зібравшись, вирішили навіть не проїжджати повз Єрусалим і вирушили назад.

Батькам Ісуса також з'явився ангел і попередив їх про небезпеку від царя Ірода. Ангел звелів їм утікати з Немовлям до Єгипту й жити там.

Малюк, що народився у Вифлеємі, був Господом нашим Ісусом Христом. Ісус у перекладі означає «Спаситель». А Христос — «Помазаник Божий». І вже два тисячоліття люди прагнуть жити за Його завітом — любити Бога та людей.

Рубрика «Запитання-відповідь»

ЗАПИТАННЯ: ЧОМУ ІСУС
ПРИЙШОВ НА ЗЕМЛЮ ЯК НЕМОВЛЯ?

Відповідь: Перш ніж Ісус став людиною й прийшов на Землю, Він був на Небі зі Своїм Отцем. Коли перші люди згрішили, увесь людський рід став грішним. Бог не хотів, щоб люди загинули через свої гріхи. Він послав Ісуса на Землю, щоб усіх спасти.

Ісус Христос народився на Землі, як народжуються всі діти. Він прийшов в образі дитини, щоб бути ближчим до людей, відчути на Собі, що таке бути людиною. Він переживав такі ж миті радості, прикрощі, біль, як і всі люди.

Але було єдине, що відрізняло Його від людей, — у Ньому не було гріха. Від народження Ісус був святий і безгрішний. Його глибоке знання Святого Письма дивувало наймудріших біблійних учителів. Ставши дорослим, Ісус присвятив Своє життя служінню людям, Він говорив їм про любов Божу, про Його Закон, зцілював людей і навіть воскрешав, творив чудеса. Своім життям Христос залишив нам приклад, якими ми маємо бути.

Для гри необхідні кубик та фішки. Гравці (2-4 особи) вибирають фішки та ставлять на старт. Кожен кидає кубик. Першим ходить той, у кого випало найбільше число. Хто швидше дійде до міста Вифлеєм, де народився Ісус, той переможець!

Мудреці зі Сходу, побачивши на небі велику зірку, попрямували до Єрусалиму, щоб поклонитися та принести дари новонародженому Немовляті. Гайда з ними в цю подорож!

Напілтна гра «Подорож мудреців до Вифлеєму»

Верблюди волхвів прискорили ходу. Перейди на кружечок №11.

Старт

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

Фініш

Волхви зупинилися на нічліг. Пропустити хід.

Верблюди пішли швидше. Перейди на кружечок №23.

Утомуй справу верблюдів. Пропустити хід.

Волхви залишили ладан. Повернися за ним на кружечок №9.

Зроби ще один хід.

Зроби ще один хід.

Зроби ще один хід.

Волхви затрималися в палаці царя Ірода. Пропустити хід.

Перевір поклажу на верблюдах. Пропустити хід.

Волхви загубили чашку. Допоможи знайти її. Повернися на кружечок №29.

Зроби ще один хід.

Волхви дуже поспішають побачити Немовля. Перейди на кружечок №47.

Чому білі ведмеді не їдять пінгвінів?

Чому білі ведмеді не їдять пінгвінів? Адже білий ведмідь – найбільший і найнебезпечніший хижак на суші, а пінгвін – приваблива здобич і невороткий на поверхні.

Білий ведмідь визнаний найбільшим сухопутним хижак. Так, вага дорослої особини чоловічого роду цього представника сімейства ведмежих варіює від 400 до 800 кг. Якщо порівняти масу ведмеда з тигром, то найбільший представник котячих набирає «лише» 275-320 кг, тому в змаганнях за звання найбільшого сухопутного хижака переможцем усе одно виявляється... білий ведмідь.

Для того щоб набрати вагу, тварині потрібна особлива дієта – білкова. Отож білий ведмідь із задоволенням харчується рибою, морськими ссавцями, яйцями необережних птахів. Під час зустрічі з людиною розуміє, що це – 60-100 кг шкіри, м'яса, жиру, жил і смачних кісточок, тому цілком свідомо полює на кожного, хто з'явився в його володіннях.

Білий ведмідь чудово пірнає, плаває зі швидкістю до 6,5 км/год. У звіра розвинені всі види рецепторів. Побачити потенційну жертву він може за кілька кілометрів, відчути за 800 метрів, а також почути тварину, яка причаїлася під снігом або в нірці під землею.

Пінгвін – птах, котрий не вміє

літати. Зате він добре пірнає та плаває. За потреби пінгвін розвиває у воді швидкість до 10 км/год. На суші птахи помірніші – пересуваються в колонах зі швидкістю 4-6 км/год.

Через пристосування ока пінгвіна до підводного плавання на суші він короткозорий. Дослідження про слухові рецептори поки що тривають, тому станом на сьогодні вивчено лише будову зовнішнього, середнього, внутрішнього вуха, яке здатне витримати підвищений тиск під час занурення на глибину.

У загоні пінгвіноподібних рівно 18 видів птахів. Найбільший представник – дорослий імператорський пінгвін, здатний набрати вагу до 46 кг. Найдрібніший – малий, завважки лише 1,25 кг.

Харчуються пінгвіни рибою та ракоподібними. Самі тварини є улюбленою стравою морських леопардів, котиків, левів, косаток та акул. На пташенят полюють бурі поморники. Пінгвінчій яйця крадуть чайки.

Чому білі ведмеді не їдять пінгвінів? Бо вони живуть на різних полюсах Землі! Якщо точніше – на різних континентах. Білі ведмеді – на півночі, в Арктиці. Це акваторія Північно-Льодовитого океану й північні околиці Євразії та Північної Америки.

Пінгвіни – на півдні, в Антарктиді, у південно-західній частині Африки (берегові

пустелі). Рештки птахів знайдені в Австралії. Отож при всьому бажанні білі ведмеді не можуть ввести у свій раціон пінгвінів.

Що було б, якби білі ведмеді та пінгвіни жили поряд? Чи їли б білі ведмеді пінгвінів, якби зустрілися з ними на одній території? Поміркуймо.

Чи може білий ведмідь спіймати пінгвіна? Якщо у воді, то ні, адже швидкість плавання в птаха вища в 1,5 рази. А ось на суші – цілком, бо ведмідь рухається швидше. Хижак спритний, схильний до маскувального інтелектуального вистежування здобичі. До того ж звичка пінгвінів скупчуватися в колонії й короткозорість стали би ведмедам у пригоді.

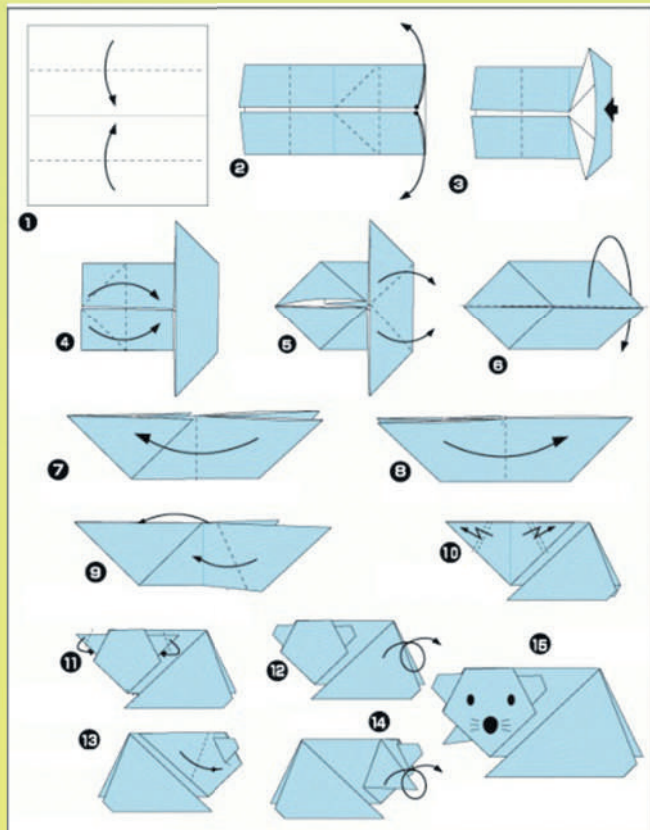
Якщо білий ведмідь спіймає пінгвіна, чи їстиме він його? Улюблені жертви білих ведмедів – моржі, тюлені, нерпи. До того ж здорова тварина, убивши моржа завважки 800-1700 кг, з'їдає лише шкуру та підшкірний жир. М'ясо доїдають псці. Звісно, голодний звір у поганий період з'їсть і тушу повністю, і псця, і спостерігача. Але це радше виняток, ніж правило.

Отож навряд чи пінгвін, укритий пір'ям, сподобається білому ведмедю. А ті 2-3 см жиру, що є в кожного пінгвіна, можуть бути надто сумнівною здобиччю порівняно з морськими зайцями, нерпами або моржами.

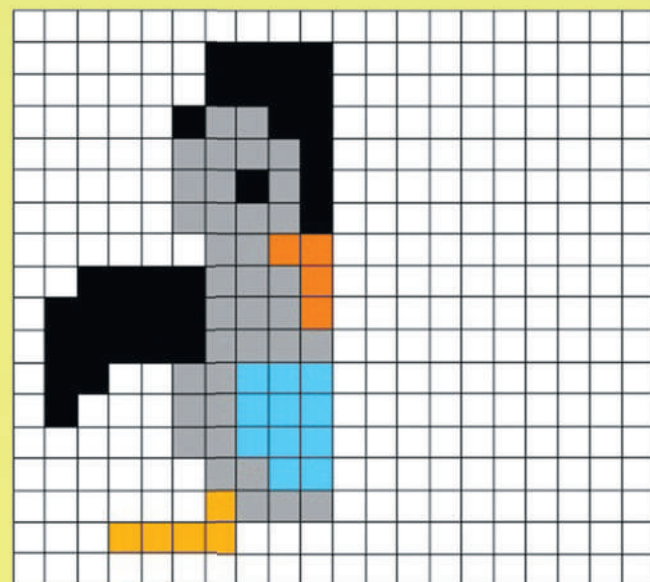

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

ОРИГАМІ

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

Хелен Робінсон

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

Місіс Пітерсон розкладала подарунки під різдвяною ялинкою, як раптом пролунав телефонний дзвінок. Вона покvapилася якомога швидше підняти слухавку, щоб не розбудити дітей. «Я вас слухаю», – сказала жінка.

Це був її чоловік. «Під ранок я буду вдома», – повідомив він їй, пояснюючи, що взяв на роботі відпустку на Різдво. Зараз він перебував у Нью-Йорку й планував бути вдома через кілька годин.

Думка про скору зустріч із чоловіком наповнила місіс Пітерсон особливою радістю. Вона й діти не бачили голову сімейства вже кілька місяців,

бо він звершував служіння армійського капелана в іншому місті. «Діти будуть дуже щасливі», – думала вона.

Коли місіс Пітерсон знову почала розкладати подарунки, їй спала на думку ще одна ідея. Жінка прибрала всі подарунки, котрі поклала під ялинку, і, коли приїхав її чоловік, розповіла йому, що придумала. Зранку, незадовго до того, як прокинулися діти, містер Пітерсон ліг під ялинку й накрився білим простиратлом.

«Подарунки!» – вигукнули діти, збігаючи вниз сходами. Коли вони відкинули простиратло, радості не було меж. «Татку?! Що ти тут робиш?» –

дивувалися діти. Від радості, що їхній батько знову вдома, вони забули про решту подарунків. Цього дня діти зрозуміли, що найкращий подарунок – бути з тим, хто їх любить.

Ми теж отримали прекрасний різдвяний подарунок – Того, Хто любить нас. У Євангелії від Матвія читаємо: «Ось, діва матиме в лоні та народить Сина, і дадуть Йому ім'я Емануїл, що означає: З нами Бог» (1:23). Дивовижно, чи не так? Ісус зійшов з Небес на землю. Він зробив це для тебе й для мене. Найкращий подарунок для нас – коли Господь поряд з нами.

Галина Шперлинг

РУКАВИЧКИ ДЛЯ ХРИСТА

Помолившись, Інеса вирушила до школи. Ранок був ясний, морозний, і на серці в дівчинки було радісно. Учора, розмовляючи з бабусею про Різдво, Інеса з'ясувала, що не тільки за тих часів, а й тепер кожен, хто любить Бога, може зробити подарунок для Христа. А найголовніше, що робити це можна не лише на Різдво, але щодня, узимку та влітку.

Інеса зачинила за собою хвіртку й вийшла на дорогу. Раптом вона побачила біля колонки дівчинку, яка набирала воду у відро. Ліза була новенька в класі Інеси й прийшла до їхньої школи лише місяць тому. На уроках вона була тиха, навіть полохлива, й особливими здібностями до шкільних наук не вирізнялася.

— Лізо, — зауважила Інеса, — ти знову запізнився до школи...

Дівчинка ніяково опустила очі й, набравши неповне відро води, поквapiлася до будинку. Нещодавно Лізу прийняла під опіку жінка на ім'я Степанида. Напевно, Ліза була сиротою. Але Інеса чула, як сусідки соромили Степаниду за те, що вона навантажує прийомну дитину роботою. Степанида мала і свою доньку Олену, яка теж навчалася разом з Інесою в одному класі. Проте Олена, на відміну від Лізи, завжди приходила до школи вчасно. «Можливо, Ліза тому й навчається погано, що їй зовсім ніколи виконувати домашні завдання?» — подумала Інеса.

Шкільний час пролетів швидко, й Інеса поспішала додому.

— Бабусю, — вигукнула вона з порога, — я прийшла!

Зайшовши до кімнати, дівчинка сплеснула руками:

— Бабусю! Ти сьогодні всі наші в'язані речі віднесеш на ринок?

— Ні, моя любя, — відповіла старенька, — завтра за речами прийде моя знайома продавчиня, вона й продаватиме все це разом зі своїм товаром...

— А мої рукавички ти теж поклала? — заметушилася Інеса. — Де вони?

Слід зазначити, що бабуса тримала у своєму господарстві пухнастих кроликів, отримувала від них пух, пряла пряжу та фарбувала її в різні кольори. Потім вони з Інесою в'язали осінніми та зимовими вечорами теплі речі. Це були дитячі шапочки, шарфики, шкарпетки та рукавички. Шкарпетки Інеса вміла в'язати вже давно, а ось рукавички зв'язала вперше!

— Усе поклала, — усміхнулася бабуса.

Настав вечір, й Інеса, мрійливо дивлячись у вікно, сказала:

— Коли я отримаю свої гроші за шкарпетки та рукавички, то куплю тобі, бабусю, подарунок на Різдво...

Цієї миті на вулиці рипнула колонка: хтось пішов по воду. Припавши до холодного скла, Інеса роздивилася у вечірніх сутінках постать Лізи. Вона знову носила воду.

— Сьогодні Ліза знову запізнилася до школи, — сказала Інеса. — Вона воду носила зранку...

— У Степаниди двадцять овець і корова, худобу треба напувати, ось вона й звалила цю роботу на сироту, — гірко зітхнула бабуса.

Інеса нічого не відповіла, їй стало шкода дівчинку. Набравши води, Ліза попрямувала до будинку, і, коли світло ліхтаря осяяло її, Інеса раптом схвилювано запитала:

— Бабусю, а скільки градусів морозу сьогодні?

— Двадцять п'ять...

Інеса швидко підбігла до коробки, куди бабуса склала всі в'язані речі. Вона знайшла свої в'язані рукавички й кинулася до дверей.

— Шапку надягни, — крикнула їй услід бабуса, — і шарф!

Дівчинка схопила з вішалки шапку та шарф і вибігла на вулицю.

Тріскучий мороз ударив їй в обличчя.

— Лізо, — крикнула Інеса, — стривай!

Дівчинка зупинилася.

Підбігши до неї, Інеса зазирнула в заплакані очі, і її серце защеміло.

— Лізо, ти плачеш? — промовила вона. — Тобі холодно?

Ось, візьми ці рукавички.

Поставивши відро з водою на землю, Ліза простягла свої змерзлі руки. Інеса сама надягла їй рукавички й, тримаючи Лізу за руки, сказала:

— У мене теж немає батьків, але мене любить Ісус та моя бабуса. Ісус і тебе також любить. І якщо тобі буде дуже погано, проси Його, щоб Він тобі допоміг. Він заступається за сиріт, так мені бабуса казала.

— Дякую, — тихо сказала Ліза, і в її очах знову забриніли сльози.

— Знаєш, у нас у церкві буде свято Різдва, якщо тітка Степанида тебе відпустить, приходи. Я молитимуся за тебе.

І, знявши із себе шарфик, Інеса накинула його на шию Лізи. Чи треба говорити, що відчула цієї хвилини дівчинка-сирота, яку всі тільки лаяли? Тим часом бабуса, спостерігаючи з вікна, палко молилася Богу про дітей сиріт.

— Пробач, бабусю, — повернувшись додому, винувато сказала Інеса, — мої перші рукавички не продадуть завтра на ринку... І свій шарф я теж віддала.

— Ти щойно зробила найпрекрасніший подарунок для Ісуса! — обійнявши внучку, що розрум'яніла від морозу, сказала бабуса.

Наступного дня Ліза прийшла до школи лише на другий урок.

— Я не розумію! — вигукнула вчителька з математики. — Чому ти завжди так спізнюєшся? Адже ви з Оленою в одному домі живете. Олена прийшла до школи вчасно, а ти на другий урок запізнилася!

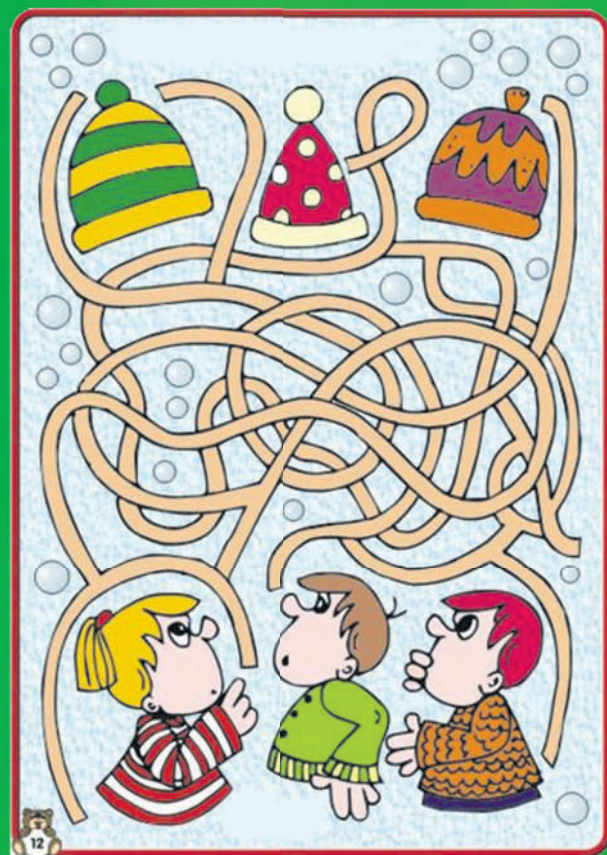
Інеса сиділа затамувавши подих. «Господь — Захисник усіх сиріт і вдів...» — пролунало в серці дівчинки. І, не вагаючись, вона сміливо підняла руку.

— Що таке, Інесо? — запитала вчителька.

— Людмила Гаврилівно, — заступилася Інеса, — тітка Степанида змушує Лізу вранці носити воду для худоби, тому вона завжди спізнюється.

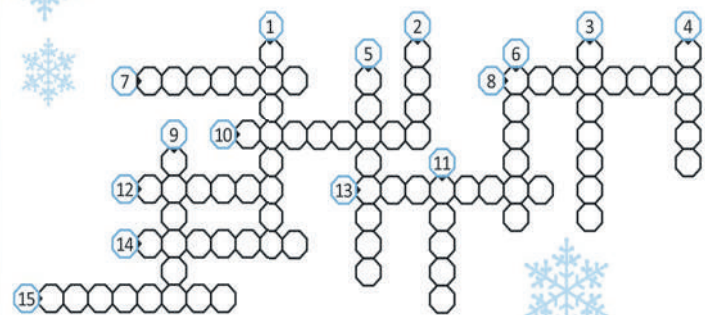
По класу прокотився шумок, а Олена, що сиділа

ДОПОМОЖИ ЕСКІМОСУ ДІСТАТИСЯ ДОДОМУ.

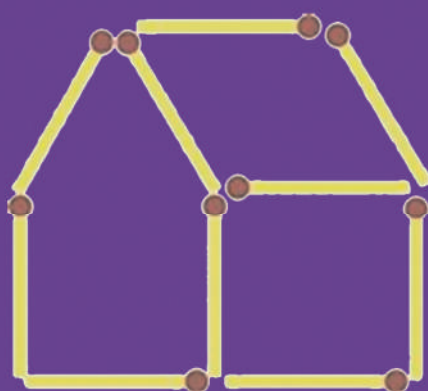
ДЕ ЧИЯ ШАПКА? З'ЯСУЙ.

РОЗВ'ЯЖИ КРОСВОРД І ВПИШИ СЛОВА У ВІДПОВІДНІ КОМІРКИ.

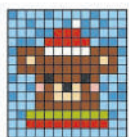
1. Дошка для спуску засніженими схилами.
2. Вони бувають бігові й гірські.
3. Коли на дорозі слизько.
4. У нього можна провалитися.
5. Судно, що кришить замерзлі брили.
6. Їх ліплять і кидають.
7. Перший місяць зими.
8. Кристалик, що падає з неба.
9. З цього місяця починається рік.
10. Надягають на руки, коли холодно.
11. Найхолодніший місяць року.
12. Зимове свято.
13. Отвір у кризі.
14. Взимку впадає в сплячку.
15. Льодинка, що утворилася при стіканні рідини з даху.

ПРОВЕДИ ЗВІРЯТ ПО ДОРІЖКАХ, НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА КОНТУР.

ПОБУДУЙ ХАТИНКУ В ДЗЕРКАЛЬНОМУ ВІДОБРАЖЕННІ, ПЕРЕКЛАВШИ ЛИШЕ 2 СІРНИКИ.

Розфарбуй за цифрами.

1	2	2	2	1	2	2	2	2	1	2	2	2
2	2	1	2	2	2	1		1	2	1	2	2
2	2	2	1	1	6	6	6	1	1	2	2	1
2	1	1	2	6	6	6	6	6	2	1	1	2
1	5	5	5						5	5	5	1
2	5	4	5	5	5	5	5	5	5	4	5	2
2	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	2
1	2	2	3	0	5	5	5	0	5	2	2	2
2	2	1	7	5	4	0	4	5	7	1	2	1
1	2	2	5	5	4	4	4	5	5	2	1	1
2	2	2	5	5	5	5	5	5	5	2	2	2
2	1	3	3	3	3	3	3	3	3	3	1	2
2	2	6	6	6	6	6	6	6	6	6	2	2
2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2

СКІЛЬКИ ТВАРИН НА МАЛЮНКУ?

за першою партою, якимось знімаючі.

— Це правда? — спрямувавши на Олену суворої погляд, запитала Людмила Гаврилівна.

Збентежена дівчинка ледь кивнула головою у відповідь.

— Сідай, Лізо, — уже м'якше сказала вчителька. — Після уроків зайді до кабінету директора, — і, трохи помовчавши, додала: — Інсо, ти теж зайді.

Після уроків у кабінеті директора дівчат уже чекали кілька вчителів та представник опіки. Інсо попросили розповісти все, що вона знала про життя Лізи. Після короткої розповіді настала тиша, а Ліза розплакалася. Вирішувалася її доля, і дівчинка зрозуміла, що зараз

їй не можна мовчати.

— Я носиму воду, — говорила вона крізь сльози, — і посуд митиму, і підлогу, тільки не повертайте мене до притулку...

Після тяжкої паузи першою заговорила директорка школи:

— А куди б ти хотіла, Лізо? — Віддайте мене тітці Тетяні, це рідна сестра тітки Степаниди. Вона часто жаліла мене, — і нерішуче додала: — Якщо вона захоче мене взяти...

Тетяна працювала в школі прибиральницею. І хвилину через двадцять вона зайшла до кабінету директора. Виклавши всю суть справи, представник опіки запитала жінку, чи може вона взяти дванадцятирічну Лізу під опіку.

— Візьму, — без вагань відповіла Тетяна.

Поки дорослі міркували про паперові формальності, Інсо тихенько сказала Лізі:

— Я ж казала тобі, що Ісус — Захисник усіх сиріт...

— А я молилася Йому вчора про це, і Він допоміг мені, — також тихо відповіла Ліза, піднявши мокрі від сліз, але щасливі очі.

Тут, біля кабінету директора, дівчата розлучилися.

— Тітко Тетяно, — несміливо запитала Ліза, — а можна мені на Різдво піти з Інсою до церкви на свято?

— Звісно, — добродушно відповіла жінка. — А тепер ходімо додому.

САЛАТ «РУКАВИЧКА»

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- картопля — 1 шт.
- морква — 1,5 шт.
- буряк — 0,5 шт.
- яйця — 2 шт.
- маринований огірок — 1 шт.
- соєва ковбаса — 50 г
- сир «Сулугуні» — 40 г
- цибуля — 1/4 шт.
- соєвий майонез — 2 ст. л.
- сіль за смаком
- допомога мамі

1 Буряк, моркву, яйця й картоплю треба заздалегідь зварити й очистити. Картоплю й маринований огірок поріж маленькими кубиками.

2 Додай також порізані ковбасу й половину вареної моркви.

3 Сир натри, буряк поріж такими ж кубиками, як й інші продукти. Додай сир і буряк до салату.

4 У варених яйцях відокрем жовтки від білків. Жовтки розкриши виделкою й додай до салату разом з майонезом і сіллю. Для більш гострого смаку можна додати дрібно нарізану цибулю.

5 Перемішай салат і виклади на велику плоску тарілку так, щоб він був схожий на рукавицю.

6 Частину вареної моркви, яка залишилася, натри на тертці й обережно вкрий нею весь салат.

7 Білки натри й виклади їх, імітуючи галювину на рукавиці. Майонезом намалюй на рукавиці сніжинку. Смачного!

ТРАНСПОРТ

Якого
фрагмента
бракує на
малюнку?

РЕБУСИ.

$$\text{Red sweater} + \text{Red sweater} + \text{Red sweater} = 6$$

ЯКА ПРАВИЛЬНА
ВІДПОВІДЬ?

$$\text{Red sweater} + \text{Christmas tree} = 13$$

$$\text{Christmas tree} - \text{Gift} = 4$$

$$\text{Red sweater} + \text{Christmas tree} + \text{Gift} = ?$$

ПРОСТА
ДОБРОТА

Марія Вікторова

Одного разу, повертаючись із прогулянки, Микола зустрів у під'їзді сусідку тітку Алю.

— Як ваші справи? — запитав хлопчик після того, як чемно привітався.

— Та ось, Миколко, я збиралася вийти в магазин, та виявилось, що на вулиці дуже слизько й вітряно, а в мене нога після перелому ще болить і ходити важко за такої погоди, тож піду додому.

Хлопчик побажав сусідці одужання й теж пішов до себе. Зимовими вечорами Микола з мамою любили читати біблійні історії. Цього дня після вечері вони читали про життя Ісуса Христа.

— Мамо, — запитав хлопчик, — отже, Христос — це Бог, але Він провів Своє життя на Землі, допомагаючи людям і піклуючись про них?

— Саме так, Ісус любить людей, і Він не лише проповідував їм, а й допомагав у труднощах, — відповіла мама.

Чомусь розповідь із життя Христа дуже запам'яталася Миколі. Він також хотів бути таким добрим і співчутливим, як Ісус. Хлопчик почав міркувати, що він міг би зробити для людей, але не знав як. Він не вмів лікувати, як це робив Ісус, не мав грошей, щоб допомогти нужденним. І раптом Микола згадав тітку Алю.

Наступного дня хлопчик постукав до тітки Алі у двері. Жінка здивувалася, коли побачила його. «Тіт-

ко Алю, на вулиці досі погана погода. Ви, мабуть, так і не ходили до магазину?» — запитав Микола. Сусідка кивнула головою. «Я вам допоможу! Я можу піти по продукти». Жінка з радістю погодилася. Вона дала хлопчику гроші та список продуктів, і він пішов до найближчого магазину.

Повернувшись, Микола побачив, що тітка Аля запросила до себе в гості маму й вони разом п'ють чай. Жінка була зворушена такою турботою сусідського хлопчика, а мама дуже рада, що її син виявився добрим та чуйним. Побачивши їхні щасливі обличчя, Микола зрозумів, що не потрібно мати особливих навичок чи багато грошей, щоб робити добро. Завжди поруч із нами є люди, яким ми можемо допомогти простими справами.

ДАЙ ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ:

1. Про що Микола любить читати зі своєю мамою?

2. Що спонукало його надати допомогу тітці Алі?

3. Як хлопчик вирішив допомогти сусідці?

4. Як відреагували дорослі на його вчинок?

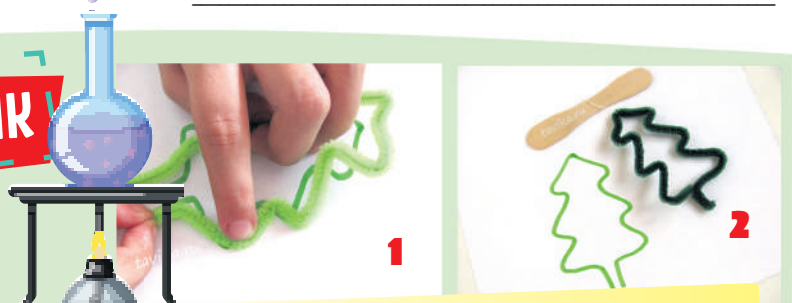
5. Як ти можеш допомогти навколишнім людям?

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Засніжена ялинка

Тобі знадобляться:

- синельний дріт;
- нитка;
- дерев'яна паличка;
- банка 0,5 л;
- сіль.

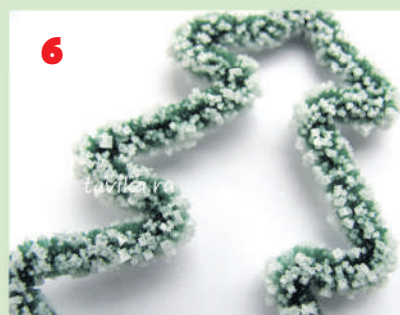

1. Для того щоб виготовити фігурку ялинки із синельного дроту, намалюй контур дерева на папері, а потім зігни за силуетом дрот. Прив'яжи отриману ялиночку за нитку до середини палички.

2. Переходимо до виготовлення розчину. Налий у півлітрову банку гарячу воду (майже окріп). Що гарячіша вода, то швидше утворюватимуться кристали. Додай 16 столових ложок солі. Сіль необхідно додавати у воду по ложці, ретельно перемішуючи, доки не помітиш, що сіль більше не розчиняється. Отже, розчин перенасичений — саме такий, як нам потрібен.

3. Опустити ялинку в розчин так, щоб вона висіла на паличці, повністю занурена у воду. Залиш на певний час. Буквально за хвилину ворсинки на дроті почнуть покривати солеві кристалики, і ялиночка обросте інієм.

Активне утворення кристалів триватиме в перші хвилини — доки розчин не остигне до кімнатної температури. Потім їхнє зростання буде повільнішим. Отож ми довше не чекатимемо, а виймемо фігурку з банки й підвісимо, щоб стекла вода. Коли ялинка висохне, її можна використати в якійсь новорічній композиції або як прикрасу.

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH

CHRISTMAS РІЗДВО

TASK 1

Прочитай і вивчи нові слова.

Christmas tree [крісмес трі] – новорічна ялинка

gingerbread [джиндже:бред] – імбирний пряник

stocking [стокін:] – панчоха

present/gift [презент/гіфт] – подарунок

candy cane [кенді кейн] – цукерка «Новорічна паличка»

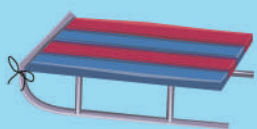
reindeer [рейндір] – північний олень

candle [кендл] – свічка

sleigh [слей] – сани

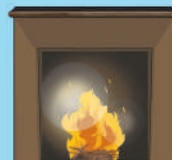
decorations [декорейшнс] – прикраси

bell [бел] – дзвоник

fireplace [фає:плейс] – камін

lights [лайтс] – гірлянда, вогники

TASK 2

Впиши необхідні літери й розташуй слова в алфавітному порядку.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

- 1 F _ R _ P L _ C _
- 2 _ I G H _ _
- 3 D _ O R _ T _ N S
- 4 _ I _ G _ R _ E _ D
- 5 R _ N _ E E _
- 6 C _ N _ E _
- 7 _ E _ L _
- 8 _ A N _ Y _ C _ N _
- 9 S _ I _ H _
- 10 _ T O _ I _ G _
- 11 C _ I S _ A _ T _ E _
- 12 P _ E S _ N _

TASK 3

Знайди у філворді всі тематичні слова.

U	H	E	G	K	N	P	W	T	S	I	F	S	I	U	C
R	O	T	S	S	F	R	E	I	N	D	E	E	R	R	A
Y	L	G	M	O	H	E	L	N	S	A	H	A	S	A	N
L	I	C	H	R	I	S	T	M	A	S	W	S	Z	X	D
I	D	T	F	N	G	E	N	L	N	N	P	M	A	J	Y
G	A	F	E	A	L	N	Y	S	T	R	E	E	S	A	C
H	Y	S	V	M	A	T	L	Y	A	D	E	R	B	K	A
T	J	C	G	E	F	S	S	J	L	A	S	R	D	Y	N
S	D	Z	S	N	O	W	F	L	A	K	E	Y	E	A	E
R	I	E	N	T	P	A	S	T	O	C	K	I	N	G	S
L	A	R	A	S	H	L	A	D	A	X	D	L	E	L	F
G	I	N	G	E	R	B	R	E	A	D	I	Y	V	O	P
H	A	N	S	F	I	T	F	U	D	S	L	E	I	G	H

MERRY CHRISTMAS
HOLIDAY
TREE
ORNAMENTS
PRESENTS
SNOWFLAKE
GINGERBREAD

TOYS
CANDYCANE
STOCKINGS
LIGHTS
REINDEER
SLEIGH

Прочитай текст і дай відповіді на запитання.

MY CHRISTMAS PARTY

MY NAME IS BILLY. THERE IS A CHRISTMAS PARTY AT MY HOME TODAY. MY MOM IS BAKING A PLUM CAKE. I AM DECORATING THE CHRISTMAS TREE. MY DAD IS PACKING THE GIFTS FOR MY FRIENDS.

1. WHO IS DECORATING THE CHRISTMAS TREE?

A. MOM B. BILLY C. DAD

2. WHO IS HOSTING THE PARTY?

A. SAM B. KATE C. BILLY

3. WHICH CAKE IS BILLY'S MOM BAKING?

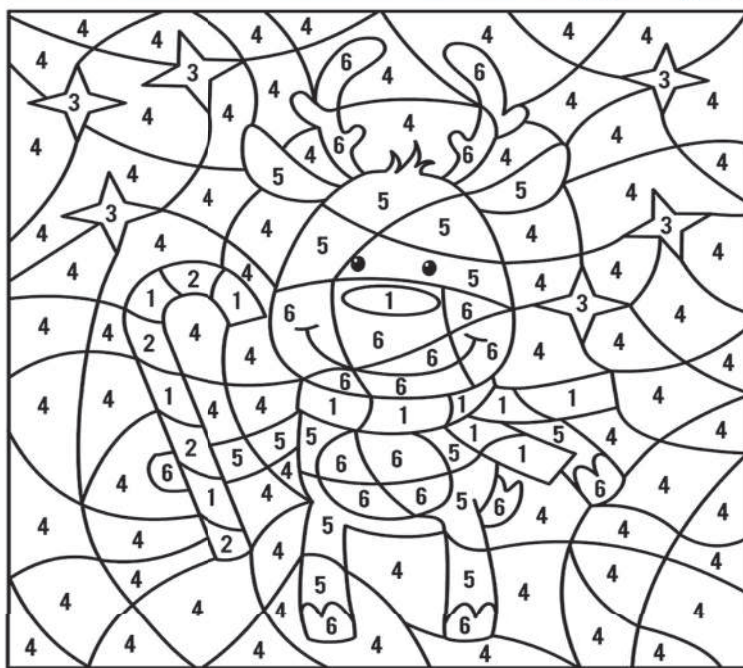
A. PLUM B. ORANGE C. PINEAPPLE

4. WHO IS PACKING THE GIFTS?

A. MOM B. DAD C. BILLY

TASK 5

Пригадай назви кольорів і розфарбуй малюнок за цифрами. Хто тут зображений? Підпиши.

1 RED 2 WHITE 3 YELLOW 4 BLUE 5 BROWN 6 LIGHT BROWN

ЧАРІВНЕ ЯБЛУКО

Учора ввечері — я тільки-но зібрався дивитися мультки — чую, як мама говорить моєму старшому братові:

— Сергію, піди, будь ласка, до крамниці по хліб.

А Сергій, звичайно, до мене:

— Вітю, побіжи ти по хліб, бо в мене завтра контрольна з геометрії, я мушу вчити теореми.

— Мене твоя контрольна не обходить! — відповідаю я йому. — Зараз мультки розпочнуться. І взагалі, це ж тобі мама наказала йти по хліб, а не мені.

А Сергій, звичайно, і слухати мене не захотів, тицьнув гроші в руки та й випхав за двері. Ну й розлютився ж я на нього! Та що вдієш? Тож побіг до крамниці. Я сподівався, що встигну до початку дитячої програми. Але там була величезна черга! Я стояв і лютував — на чергу, на Сергія, на цілий світ. Я не міг встояти на місці, крутився й підстрибував, мені навіть зауваження зробили.

Нарешті я купив хліба й мерщій кинувся до виходу. І, чесне слово, я не помітив старенької бабусі, яка саме заходила до крамниці. З льоту наскочив на неї та вибив з її рук кошик з яблуками. Я дуже перелякався й розгубився, коли побачив, що всі яблука розкотилися по підлозі. А тут ще й черга на мене накинулася:

— Що за хлопець?! Тут стояв, крутився, усім заважав, а тепер ледь бабусю не вбив!

А я тільки стояв та бурмотів: «Пробачте, я не навмисно». А бабуся лагідно так говорить:

— Нічого, синку, ми з тобою зараз ці яблучка швиденько зберемо.

І вона — уявляєте — погладила мене по голові. Я допоміг їй зібрати та скласти яблучка до кошика. І от подаю їй останнє яблучко... А вона взяла його та й каже:

— Дивись, хлопчику, з ним нічого не сталося, воно таке ж гарне, як і було, — і дає це яблучко мені: — Візьми його собі, тільки добре вимий вдома.

І знову погладила мене по голові. Уявляєте? Я пішов додому. Я вже не поспішав і про мультки й не згадував. Мені, щиро кажучи, уже не кортіло їх дивитися. Я прийшов додому, поклав хліб на стіл і заходився мити під краном своє яблучко. Воно було таке гарне, рум'яне, блискуче. Увесь цей час я думав про бабусю — яке в неї було добре обличчя, як вона гладила мене по голові. Уявити тільки, вона — зовсім чужа людина — сказала мені такі добрі слова, замість того щоб насварити мене. Адже я ледве не збив її з ніг, розсипав її яблучка по брудній підлозі. А вона ані словом не дорікнула мені, навіть яблуком пригостила.

І раптом мені стало так соромно! Я розлютився на свого рідного брата через таку дрібницю! Я так сердився на нього! Вигадував йому страшну помсту за те, що не зміг подивитися якісь мультки. Я вимив яблучко й пішов до Сергія. Він відірвався від своєї геометрії:

— А, це ти, Вітько? Ну що, не встиг на мультки?

Простягнувши йому яблучко, я відповів:

— Та нічого, Сергію! Ти пробач мені, я сам повинен був запропонувати піти замість тебе.

А Сергій мені відповідає:

— Вітю, це ти мені пробач, я б зміг піти сам, але мені справді треба вчити геометрію.

І він знов занурився у свій підручник. Я сів на диван у куточку й сиджу собі. Але за кілька хвилин бачу, узяв Сергійко своє яблучко й попрямував на кухню, до мами. Я, звісно, за ним тихенько.

Підходить Сергій до мами й каже:

— Матусю, пробач мені, що я вчора посварився з тобою. Я таки знайшов свого словника серед книг, ти його не чіпала.

А мама відповідає:

— Ой, Сергійку, це ти мені пробач, що я так часто сварю тебе. Але ж ти й насправді не винен, що в тебе так багато книжок та підручників. Настав час обладнати ще одну полицю. От ви в неділю з Вітьком цим і займіться.

— Добре, матусю, — каже Сергій, дає їй яблучко й, усміхаючись, іде до своєї кімнати.

А я в кухні сів на стільці та спостерігаю, що ж далі буде. Дивлюся, узяла мама яблучко, підійшла до вікна, про щось задумалася. А тут ключ у замку повернувся. Це тато з роботи прийшов. У руках у нього квіти, а ще й торт, між іншим. А мама на нього й не дивиться. Річ у тім, що нещодавно в мами день народження був, а наш тато так запрацював, що забув її привітати. Мама образилася, навіть не розмовляє з ним. А татко щодня їй квіти приносить, у нас уже всі вази зайняті. А мама й далі ображається. Сиджу я тихесенько. Мама до вікна відвернулася, яблучко до щокі притулила, а татко у дверях із квітами та тортиком тупцює. Мама повертається до нього й каже:

— О! Сьогодні в нас буде свято! Хлопці, несіть найкращі чашки. Будемо пити чай з тортом!

Татко аж розквітнув:

— Ти пробач мені, любя.

— То ти мені пробач — знайшла через що ображатися! Я ж і без вітань і квітів знаю, що ти мене любиш, просто в тебе дуже багато роботи, можна й про свій день народження забути!

І дає мама татові яблучко.

Сіли ми за стіл. На столі чай, торт, чашки найкращі, квіти навколо. Усі задоволені! Аж татко каже мені:

— Сину, пробач мені, що я обіцяв повести тебе у планетарій, та досі не зібрався. Цієї неділі обов'язково відемо, — і з цими словами дає він мені яблучко...

Того вечора я довго не міг заснути. Я поклав яблучко під подушку й подумки повертався до подій минулого дня. Я думав про бабусю, про наші образи, про яблучко, яке нас усіх помирило. Воно, мабуть, не просте, а чарівне, вирішив я.

Уранці я прокинувся, умився й побіг на вулицю. Я вирішив знайти ту бабусю. Я побіг до крамниці — чомусь був упевнений, що знайду її там. Вона справді сиділа на лавочці біля крамниці з кошиком яблук. Я відразу впізнав її — у неї такі добрі очі й та сама хустинка у квіточку. Я підійшов, привітався, розповів про вчорашні події, а відтак запитав:

— Бабусю, те яблучко, що ви мені дали вчора, чарівне? Воно навчило нас пробачати одне одному. Воно, мабуть, і вас навчило бути такою доброю?

А бабуся усміхнулася та й каже:

— Ні, синку, це яблучко звичайнісіньке. Не воно мене навчило пробачати, а Господь Ісус Христос. Він навчає добра й любові. А добро, яке ти зробиш людям, породжує добро. І любов породжує любов. І те добре, що ти зробив комусь, обов'язково повернеться до тебе, як повернулося до тебе твоє яблучко, — і вона знов погладила мене по голові.

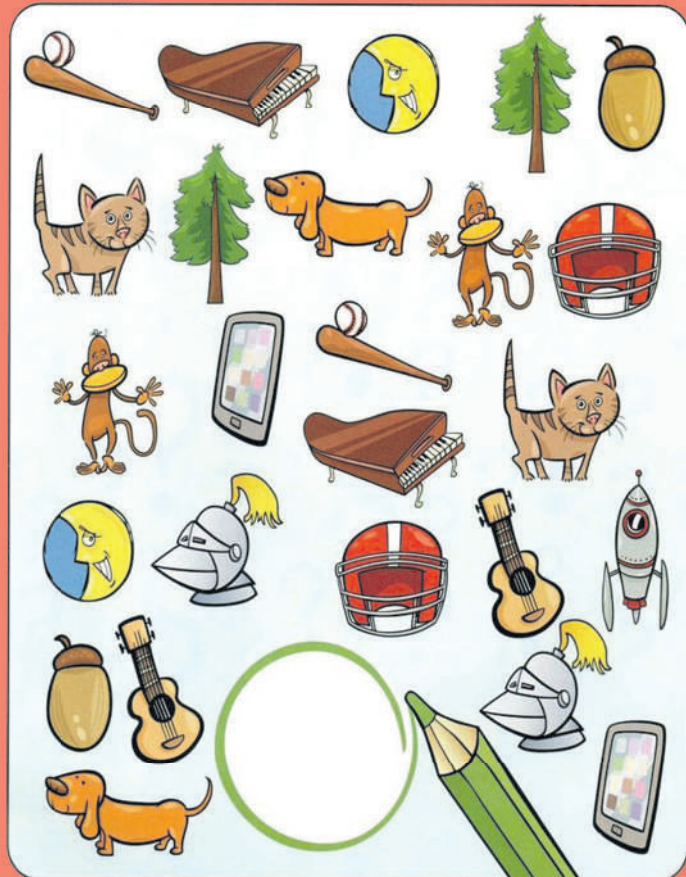
Олена Мікула

Полічи.

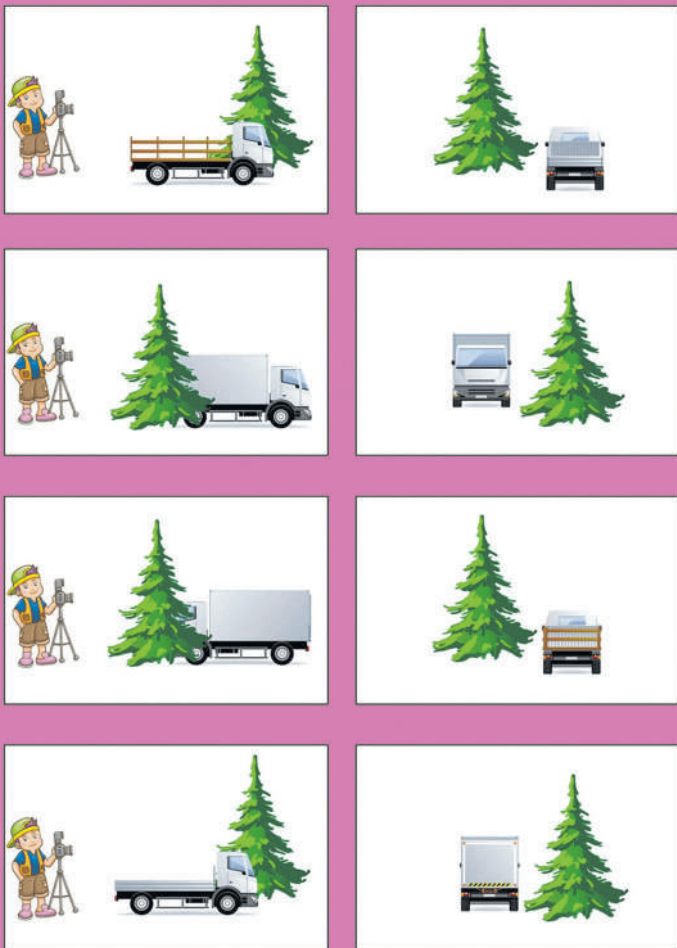
ТІЛЬКИ ОДИН ПРЕДМЕТ БЕЗ ПАРИ. ЩО ЦЕ? НАМАЛЮЙ ЙОГО В КОЛІ.

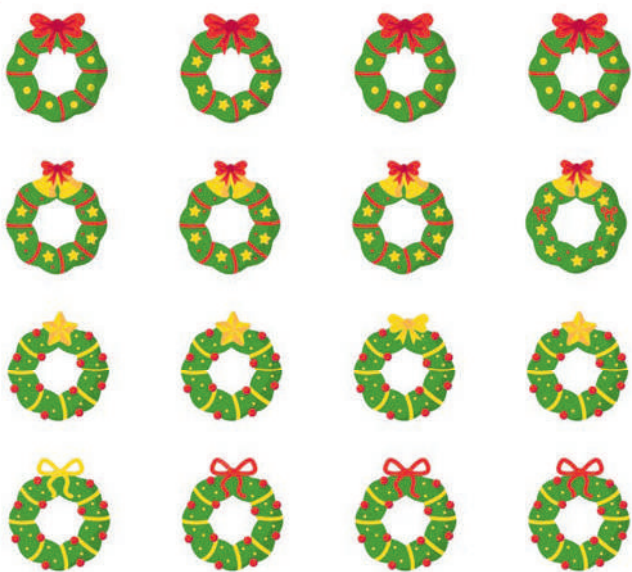
СЕРЕД СВЕТРІВ, ШАПОК І ШАРФІВ ЗАХОВАНЕ ВІДЕРЦЕ З ЛОПАТКОЮ (ХОЧ САМУ ЛОПАТКУ МАЙЖЕ НЕ ВИДНО). ЗНАЙДИ ЙОГО.

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНІСТЬ МІЖ ПОЗИЦІЯМИ
ФОТОГРАФА ТА ЙОГО КАДРАМИ.

УВАЖНО РОЗГЛЯНЬ РІЗДВЯНІ ВІНКИ.
У КОЖНОМУ РЯДУ Є ВІДМІННИЙ ВІД
ІНШИХ. ВИЗНАЧ, ЯКИЙ САМЕ.

ЗНАЙДИ Й ПОКАЖИ.

Де яйце, з якого
от-от вилупиться
пінгвінчик?

Скільки пінгвінів
носить краватку-
метелик?

Чи не бачили
ви мого
сніговика?

СКІЛЬКИ ВАЖИТЬ СНІЖИНКА? (притча)

Одного разу маленька синичка, сидячи на засніженій гілці дерева, запитала в дикого голуба:

– Скажи мені, скільки важить одна сніжинка?

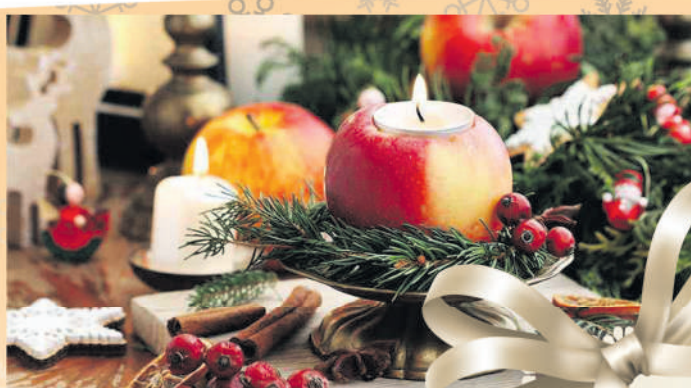
– Майже нічого, – відповів він їй.

– Тоді я хочу розповісти тобі дуже цікаву історію, – вела далі синичка. – Одного разу я сиділа на ялиновій гілці, і почався снігопад. Це ще не була завірюха, і легкі сніжинки спокійно лягали на дерева. Оскільки в мене не було інших занять, то я почала рахувати сніжинки, що опускалися на мою гілку. І ось упало 3.751.952 сніжинки. Коли ж легенько й тихенько впала 3.751.953-тя сніжинка, таке собі «майже нічого», як ти з цього приводу висловився, – гілка зламалася...

Після цього синичка злетіла, залишивши голуба в глибокій задумі.

Скільки важать наші слова? Часом ті слова, які «не важать» нічого, наші вчинки, непомітні для нас самих, лягають великою образою й болем на інших. І під таким тягарем може зламатися кожна людина.

Насправді слова, з якими ми звертаємося одне до одного, важать дуже багато: добрими, лагідними можна підняти людині настрій, зробити її щасливою, а злими й жорстокими – засмутити, образити, принизити й навіть убити. Про це потрібно пам'ятати під час спілкування й конфлікту, щоб не зіпсувати стосунків назавжди.

СВІЧНИК З ЯБЛУКА

1

Підготуй місце для свічки:
ножем виріж на яблуці
коло відповідного розміру
й ложкою прибери частину
м'якоті.

2

З гілок і декоративних
елементів зроби оформлення.
Найпростіший варіант показаний
на фото – це невеликий вінок,
виконаний з маленьких гілочок ялиці
з плодами шипшини.

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- яблуко або апельсин;
- гілочки ялини, ялиці, сосни або туї;
- плоди шипшини;
- зелені нитки;
- ніж, ложка;
- свічка.

3

Постав підготовлені елементи композиції на тарілку, свічник або поклади у вазу.

4

Прикрась готовою композицією святковий стіл. Запали свічку й насолоджуйся атмосферою!

Аня Щербина

Валерія Чупіна

Вікторія Чупіна

Даша Гаврилук

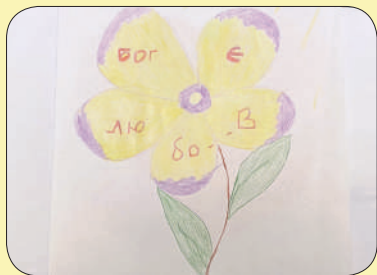
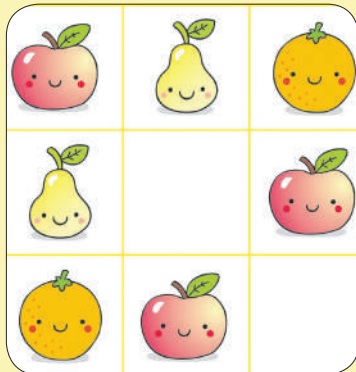

Марина Степанюк

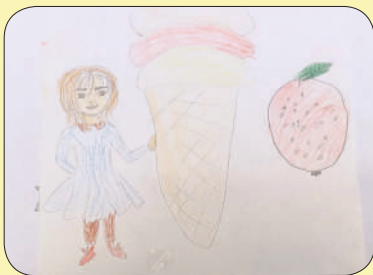

Ілля Рутковський

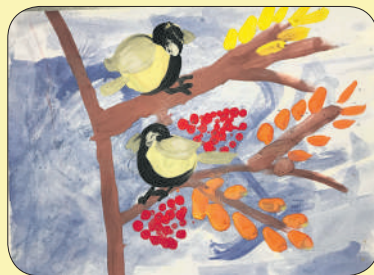
Чого бракує?

Віка Кот

Надя Кот

Андрій Мукомелець

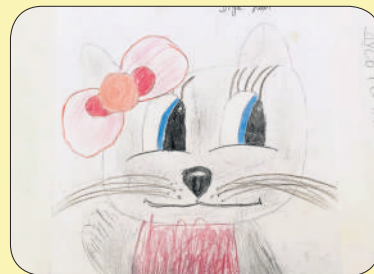
Богдана Винниченко

Еріка Колош

Рома Дусь

Ліда Кот

Віка Коваленко

Дитяча розмальовка "Зимові пригоди" належить до серії книжок "Краплинки доброти", у якій поєднані дотепні вірші, оповідання, дитячі приповідки та цікаві ілюстрації.

Ця розмальовка особлива тим, що передає затишну атмосферу зимових вечорів, створює святковий настрій новорічних канікул і спонукає навіть у люту завірюху зігрівати одне одного теплом родинного спілкування.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ** для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

**МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ**

Люди діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на електронну пошту видавництва **dzherelo@ukr.net**, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Віка Лук'яненко

Діана Слободянюк

Олена Миколаєнко

Сергій Кузніцов

Софія Паримська

Аня Панасенко

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»

Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.